

Arrest

nr. 220 712 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer(1):

Naam: O. (..)

Voornaam: S. (..)

Geboortedatum: 15.07.1980

Geboorteplaats: Antwerpen

nationaliteit: Turkije

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980: □ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er bestaat een risico op onderduiken. Inderdaad, betrokkene werd op 11.05.2017 afgevoerd uit het bevolkingsregister ingevolge melding van zijn vertrek naar het buitenland. Op 28.05.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na grondig onderzoek van zijn dossier werd geen gunstig gevolg gegeven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Tussen 01.10.2015 en 28.05.2018 heeft betrokkene verklaart in Hongarije te hebben geleefd. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen. Betrokkene legt zich niet neer bij deze beslissing. Hij heeft op 20.09.2018 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is niet opschortend. Het risico dat betrokkene in de illegaliteit verdwijnt in afwachting van een beslissing van de Raad en zeker indien zijn verzoek niet ingewilligd wordt is dus reëel. Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de vragenlijst/hoorplicht getekend op 17.08.2018 maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Uit het administratief dossier blijkt dat de familie van betrokkene in België verblijft evenals zijn minderjarige dochter. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn familie. Wat zijn dochter betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen gezin vormt met zijn dochter en haar moeder en dat zij niet op bezoek komen in de gevangenis. Er is dus geen sprake van een gezin dat uit elkaar wordt getrokken. Niets belet trouwens dat zijn dochter, vergezeld door haar familie aan vaders zijde, hem bezoekt in zijn land van oorsprong of dat er contacten zouden worden onderhouden via de diverse sociale media, telefoon, internet, etc.... De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in haar beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, feit waarvoor hij op 30.05.2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 12.02.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf van 12 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan snelheidsovertredingen en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 22.08.2018 door de Politierechtbank van Vilvoorde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 16.10.2018 door de Politierechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar zonder onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending artikel 8 EVRM, schending artikel 9IVRK

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. 4 Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 13 sexies dd. 17.12.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn:

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op 5 rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige

maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 17.12.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.)- De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Verzoeker werd vanwege zijn veroordeling door de Politie rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 1 jaar veroordeeld en heeft hij 4 maanden in de gevangenis verbleven. Op 17.12.2018 werd door verwerende partij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: bijlage 13septies) afgeleverd.

Ten gevolge van de bijlage 13septies wordt aan verzoeker een inreisverbod (hierna: bijlage 13 sexes) afgeleverd.

In het geval verweerder zou verwijzen naar art. 74/11, §1, vierde lid - quod non-, dan dient verzoeker hieromtrent het een en ander op te merken.

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing zijn juridische basis in artikel 74/11,§1, vierde lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11, §1, vierde lid Vw luidt als volgt (eigen onderlijning): De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. 6 Verweerder verwijst naar een aantal elementen en stelt hierna het volgende: -... kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. -.... kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging van de openbare orde vertegenwoordigt. -... de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde -.... geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden - Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale manier in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Er werd verzoeker een termijn van 8 jaar opgelegd.

Op geen enkel moment stelt of toont verweerder aan dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Nergens vermeldt hij ook uitdrukkelijk dat dit het geval is. Er wordt enkel vermeld dat hij de openbare orde zou kunnen schaden.

De wetgever heeft bovendien niet willekeurig het begrip 'ernstige bedreiging' ingevoerd.

Naar analogie met de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient er te worden gesteld dat er sprake is van een gradatie in de gebruikte begrippen en dat een 'ernstige bedreiging' niet willekeurig ingevuld kan worden.

"2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Ho van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde."

Dit wordt bovendien duidelijk gesteld in arrest nr. 191383 van 4 september 2017 van Uw Raad (eigen onderlijning):

"Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11. §1. vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing

vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. "

De motivering van bestreden beslissing toont derhalve onvoldoende aan dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde, in de zin van art. 74/11 Vw.

In het geval verweerder zou willen verwijzen naar art. 74/11, §1, vierde lid Vw.- quod non-, dan dient verzoeker hieromtrent ook nog het volgende op te merken. Artikel 74/11, §1, vierde lid Vw. is duidelijk dat enkel bij een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid er een inreisverbod van meer dan vijfjaar kan worden opgelegd.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing steeds naar de notie 'openbare orde'.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning):

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

Het arrest nr. 191 383 van 4 september 2017 stelt hierover het volgende (eigen onderlijning):

Begin : Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.j. Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. " Uit zowel de nationale wetbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In casu werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van 8 jaar berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en 1.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader 8 van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie og. HvJ 10februgri 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015. C-554/13. Zh. en O en HvJ 15 februari 2016 C601/15 J.N. (grote kamer)). De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet dienstig stellen dat de verzoekende partij niet kan verwijzen naar het arrest P.I. v Oberburaermeisterin van het Hof daar het enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, terwijl de bestreden beslissing in casu een inreisverbod is.

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt46).

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden."

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijk gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voortblijft aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel." Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt." Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken 9 derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn.

In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: "Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering, feit waarvoor hij op 07/03/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden." Hierop concludeert de verwerende partij dat: "Gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren".

De verzoekende partij betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat hij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, in de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling en stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor het niet verzekeren van een motorvoertuig. In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt enkel de strafrechtelijke veroordeling vermeld en gesteld dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een

werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te 'kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. 10 De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende heeft aangetoond waarom de verzoekende partij een actueel en daadwerkelijk ernstig risico vormt op de openbare orde. De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Noch wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemaakt waarom een eenmalige strafrechtelijke veroordeling voor het niet verzekeren van een motorvoertuig ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De opmerkingen in de nota van de verwerende partij doen aan deze vaststellingen geen afbreuk, noch kunnen zij de vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht remediëren. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Einde arrest.

Zie ook nog arrest hof van Justitie dd. 08.05.2018, C-225/16 (eigen onderlijning):

Wat ten tweede de omstandigheid betreft dat het inreisverbod berust op redenen van openbare orde, heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid. Aangezien de situatie van verzoekers in de hoofdzaken binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, moet bij de beoordeling van deze situatie evenwel rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel in voorkomend geval moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind in aanmerking te nemen (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14 EU:C:2016:674, punt 36).

91 Bovendien moeten de begrippen „openbare orde” en „openbare veiligheid”, daar zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip „openbare orde” onderstelt dus hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip „openbare veiligheid” betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het ziet op zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat, zodat de openbare veiligheid in gevaar kan worden gebracht door de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, door risico's voor het leven van de bevolking, door het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren en door de aantasting van militaire belangen. Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit of van terrorisme onder het begrip „openbare veiligheid” valt (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 82 en 83, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, punten 37-39).

92 In deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou

die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich mee te brengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40).

93 Deze gevolgtrekking mag evenwel niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 85, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 41).

94 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met het gedrag van verzoeker, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, zijn kinderen, de economische situatie,...

Bovendien wordt op geen enkel moment effectief aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder verwijst enkel naar veroordelingen, maar dit is onvoldoende in het licht van de bovenstaande rechtspraak. Hij verwijst voor het overige naar enkele motieven die onmogelijk als een bedreiging van de openbare orde kunnen worden beschouwd (sinds 11.05.2017 ambtshalve is 12 afgevoerd,...). Bovendien vermeldt verweerder niet wanneer de feiten plaatsvonden zodat het actueel karakter niet is aangetoond. De vermelding dat er sprake is van een terugkerende aard van misdadig gedrag is een vage en lukrake bewering die niet bijdraagt aan de motivering van bestreden beslissing.

Verzoeker kreeg daarenboven beperkte straffen een straf met uitstel, werkstraf met uitzondering van de gevangenisstraf van 6 maanden en een gevangenisstraf van 1 jaar.

Verweerder verwijst naar een veroordeling van het Hof van Beroep dd. 30.05.2012 inzake oplichting waarin verzoeker een straf met uitstel kreeg, vonnis van 12.02.2015 van de Correctionele rechtbank inzake inbreuken op de drugwetgeving waarin verzoeker een werkstraf van 150 uren werd opgelegd. Tot slot verwijst zij naar twee veroordelingen inzake verkeersovertreden dd. 22.08.2018 en 16.10.2018 waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden respectievelijk 1 jaar.

Vreemd genoeg meent verweerder dat de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van deze feiten ertoe leiden dat verzoekers gedrag de openbare orde schaadt.

In casu ontbreekt vooreerst ernstige inbreuken daar verzoeker enkel een gevangenisstraf werd opgelegd voor verkeersinbreuken. Daarnaast betreffen de overige veroordelingen geen actuele feiten !! Verzoeker heeft bovendien een minderjarig kind (zie stuk 3) en vormt een feitelijke gezinscel met haar (stuk 4).

Het inreisverbod voor het gehele Schengengebied heeft een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker. Hij heeft namelijk een tijd in Hongarije gewoond en met het inreisverbod worden zijn mogelijkheden aanzienlijk beperkt, dit zowel op economisch gebied als op sociaal gebied.

Verweerder beperkt zich door te stellen dat verzoeker sinds 11.05.2017 ambtshalve is afgevoerd uit het bevolkingsregister en veroordelingen heeft opgelopen. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verwerende partij is thans in het bezit van het administratief dossier van verzoeker en kan uit het dossier afleiden dat er in hoofd van verzoeker een aantal elementen bestaan die zeker een vermindering van het inreisverbod tot gevolg zouden kunnen hebben.

Verzoeker is geboren in Antwerpen en is in België opgevoed.

Zoals verwerende partij zelf in de bestreden beslissing meldt heeft verzoeker een verblijfstitel gehad en heeft een aanvraag ingediend om deze te verlengen, doch deze werd geweigerd vanwege de verwerende partij.

Verzoeker is hiertegen in beroep gegaan. Verweerster meent dat conculant meer dan één jaar uit België is geweest. Zijn verzoek om terug ingeschreven te worden in het bevolkingsregister werd geweigerd waardoor verzoeker hiertegen beroep heeft aangetekend op 20.09.2018.

Verweerster meent dan ook dat verzoeker in de illegaliteit zal verdwijnen.

Verweerster verliest hier evenwel uit het oog dat verzoeker op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet een gezinshereniging van aanvragen in functie van zijn vader Ö. S. (..).

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

De feiten, waarvoor verzoeker in 2018 veroordeeld werd, betreft een verkeersovertreding. Daarnaast verwijst verweerster naar overtredingen van 2012 en 2015. Met andere woorden, de feiten waardoor verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd zijn respectievelijk 6 en 3 jaar geleden.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het gezinsleven met zijn gehele familie die de Belgische nationaliteit hebben, de duurzame relatie van verzoeker met zijn minderjarig kind alsmede met het feit dat al zijn sociale en zijn familiale belangen in België situeren.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 8 jaar omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd omdat hij, quod non, de openbare orde zou verstoren zonder rekening te houden met de familiale belangen die hij heeft in België. (stuk 3)

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar veroordelingen van verzoeker.

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

De afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek is een schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij een veroordeling heeft opgelopen.

Zelfs indien verzoeker in het verleden veroordeeld zou geweest zijn, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom feiten thans een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De vaststelling van vroegere veroordeling kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is door verwerende partij.

Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij nog een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening gehouden met verzoekers minderjarig kind en zijn sociaal leven in België.

Bovendien woont verzoeker sedert heel zijn leven in België en is altijd in België naar school gegaan (zie stuk 2).

Al zijn sociale belangen zijn dan ook in België gesitueerd. Hij heeft geen enkele band met Turkije.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de overweging van verweerster een afweging inhoudt ten aanzien van de openbare orde, maar kan niet in verband gebracht worden met de duur van het inreisverbod.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

De concrete duur van het in casu aan verzoeker opgelegde inreisverbod, met name 8 jaar, wordt hierdoor echter op geen enkele wijze gemotiveerd.

In de laatste alinea wordt enkel vermeld dat verzoeker de openbare orde ernstig zou verstoren.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van 8 jaar toe te kennen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Verwerende partij heeft geen afweging en toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Zij heeft het zelfs niet getracht.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 8 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schems gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandeling en, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Uw raad heeft met bij haar arrest van 12.11.2018 nr. 212 201 terecht het volgende opgemerkt m.b.t. artikel 8 EVRM: De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts ingaat op artikel 8 van het EVRM in het licht van een eventueel gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en kind, maar dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat met betrekking tot een eventueel privéleven van de verzoekende partij, ondanks het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat de verzoekende partij verklaarde in 2003 met haar vader van Duitsland naar België te zijn verhuisd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde zou betwisten dat de verzoekende partij reeds haar hele leven, op de drie eerste levensjaren na, in België woont.

De Raad stelt verder dat in het administratief dossier elementen voorhanden zijn die kunnen wijzen op het bestaan van een privéleven in België. Zo werd de verzoekende partij meermaals aangehouden waarbij telkens contact met de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen (met name op 5 juli 2014, 1 april 2015, 25 februari 2016, 25 juni 2016 en 22 december 2017). Op 25 februari 2016 verklaarde de verzoekende partij dat zij hier al 10 jaar verblijft en hier tevens schoolloopt, en op 25 juni 2016 geeft zij aan sinds haar derde jaar in België te zijn en wordt in een interne nota vermeld dat zij het minderjarig kind van Z. M. is die in het bezit is van een geldige C-kaart, geldig tot 7 september 2020. Ook blijkt dat de verzoekende partij haar betoog in het verzoekschrift onderbouwd met stukken. Zo voegt zij bij haar verzoekschrift onder meer een akte van de burgerlijke stand van 22 februari 2016 waaruit blijkt dat haar vader Z. M. haar op 28 juni 2015 te Duffel heeft erkend, met toestemming van moeder en kind. Ook voegt zij een fax van 28 april 2011 van de gemeente Duffel gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij, waarbij in bijlage een verslag van verwantschapsonderzoek van 16 maart 2010 van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen was gevoegd waarin besloten wordt dat het bewezen is dat Z. M. de biologische vader is van de verzoekende partij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, en waarin de gemeente de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd voor de verlenging van een medisch bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister vraagt of "dit kind" (zijnde de verzoekende partij) mag ingeschreven worden. Ten slotte voegt zij nog schoolattesten toe van scholen in Duffel en Mechelen met betrekking tot meerdere schooljaren, die de periode overbruggen van het schooljaar 2005-2006 (derde kleuterklas) tot het schooljaar 2016-2017 (modulair onderwijs - keukenmedewerker DBSO).

Het staat alleszins vast dat verzoeker een bepaalde periode heeft samengewoond met zijn kind.

Ook in huidige bestreden beslissing heeft verweerster geen voldoende afweging gemaakt met betrekking tot artikel 8 EVRM gelet op het gegeven dat verzoeker een duurzame band heeft met zijn familie dewelke hem heeft opgevoed en bijgestaan gedurende zijn hele leven. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht of inreisverbod het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Het is duidelijk dat verweerster in haar motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening heeft gehouden dat er een minderjarig kind bij betrokken is waarmee verzoeker een feitelijke gezinscel uitmaakt. Noch met het gegeven dat verzoeker een hechte band heeft met zijn familie, die tevens de Belgische nationaliteit hebben (stuk 3).

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Geen afdoende afweging van artikel 8 EVRM en artikel 9 IVRK

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ézzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Zij heeft zelfs geen afweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM voor de relatie met zijn minderjarige dochter en het gezinsleven met zijn vader.

Met de betreden beslissing schendt verwerende partij eveneens het IVRK, meer bepaald art. 9, dat stelt dat kinderen en ouders niet van elkaar mogen worden gescheiden, tenzij een scheiding in het belang is van het kind en volgens de vastgestelde procedures gebeurt. Kinderen en ouders moeten in zulke procedures hun standpunt kunnen geven. Wanneer kinderen en ouders toch van elkaar gescheiden worden, hebben zij in ieder geval recht op regelmatig contact. Tenzij ook dit niet in het belang is van het kind.

In casu is een regelmatig contact niet meer aan de orde indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten en gedurende 8 jaar niet meer kan terugkeren. De kinderen zijn opgegroeid met hun

vader. 18 Bij een (gedwongen) verwijdering zal er onherstelbare schade ontstaan. Verzoeker zal op geen enkele manier nog zijn bijdrage kunnen leveren in de opvoeding van zijn kinderen.

Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij niet alle elementen van zijn privé- en gezinsleven in rekening heeft gebracht. Verzoeker wijst er in eerste instantie op dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij vader is van één minderjarige. Verzoeker wijst erop dat dit kind weliswaar bij haar moeder leeft maar dat hij bijdraagt tot hun opvoeding en onderhoudsgeld betaalt (stuk 4). In tweede instantie wijst hij erop dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij in België is geboren en altijd hier heeft gewoond en dat zijn sociaal en economische belangen hier gevestigd zijn.

De bestreden beslissing geeft zelf aan dat ze een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker. Kernvraag in deze betwisting is of de verwerende partij alle relevante gegevens waarover zij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker woont samen met zijn vader, moeder en broer.

Daarnaast vormt hij een feitelijke gezinscel met zijn minderjarige dochter.

De ex-partner van verzoeker, met wie hij sinds 2007 een relatie heeft gehad en van 2009 tot 2014 officieel heeft samengewoond, dient alleen in te staan voor de minderjarige dochter indien hij wordt gerepatriëerd.

Zij staat evenmin toe dat verzoeker haar dochter in Turkije opvangt. Verzoeker heeft zijn dochter om de 2 weken een weekend, van zaterdag 10h tot zondag 17h.

Hij betaalt voor Dilara maandelijks een onderhoudsgeld van 125 euro betalen. Wat de buitengewone kosten betreft zal hij instaan voor de helft ervan.

De omgangregeling en de betaling van de onderhoudsgelden zijn tot op heden steeds minnelijk geweest.

Het gaat niet op om te stellen dat het volstaat dat verzoeker om de zoveel tijd contact heeft met zijn minderjarige dochter in Turkije.

Verzoeker heeft allerm minst een band met Turkije. Heel zijn familie woont in België en hij is zelf in België geboren en heeft hier heel zijn leven gewoond.

Dit zijn argumenten waarmee verweerster allerm minst rekening mee heeft gehouden.

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker.

Verweerster heeft door haar houding geen accurate toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan.

Bovendien woont verzoeker sedert zijn heel leven in België en is altijd in België naar school gegaan.

Al zijn sociale belangen zijn dan ook in België gesitueerd. Hij heeft geen enkele band met Turkije.

Dat de integratie van verzoeker evident een duurzame sociale binding heeft teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf alhier ontwikkeld heeft. Er is sprake van een sociale verankering van verzoeker waar verweerster allerm minst rekening mee heeft gehouden.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit

het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM. 20 Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers privé- en gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen de openbare orde. Een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM is niet zorgvuldig indien ze niet meer doet dan het bestaan van een privé- en gezinsleven niet te ontkennen maar dit ondergeschikt te achten aan de bescherming van de openbare orde, zonder dat de elementen van dit privé- en gezinsleven worden geconcretiseerd.

Uit bovenvermeld verweer blijkt dat de verwerende partij de bescherming van de openbare orde benadrukt. De Raad ontkent niet dat de verwerende partij de bescherming van de openbare orde mag laten prevaleren op de private belangen van verzoeker, maar dit kan ze slechts doen nadat ze de private belangen van verzoeker geconcretiseerd heeft, quod non. De verwerende partij kan de plicht tot het uitvoeren van een concrete belangenafweging niet ontlopen door voor te houden dat verzoeker niet aantoonde dat er geen hinderhaken zijn voor het verderzetten van het gezinsleven elders dan in België. De Raad herhaalt dat staten hun beoordelingsmarge te buiten gaan en artikel 8 van het EVRM schenden wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan oplichting waarvoor zij op 30 mei 2012 veroordeeld werd tot tien maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende drie jaar. Zij werd tevens op 12 februari 2015 veroordeeld voor inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen tot een werkstraf van 150 uren of een vervangende gevangenisstraf van 12 maanden. Op 22 augustus 2018 werd zij dan opnieuw veroordeeld, ditmaal voor snelheidsovertredingen en sturen zonder onderzoek, tot een gevangenisstraf van zes maanden. Op 16 oktober 2018 wordt zij andermaal veroordeeld, voor feiten van sturen tijdens verval en sturen zonder onderzoek, tot een gevangenisstraf van één jaar zonder onmiddellijke aanhouding. De verwerende partij heeft verder overwogen dat er geen gezondheidsproblematiek blijkt en dat verder niet blijkt dat verzoekende partij in België afhankelijk is van haar meerderjarige verwanten en verder dat haar minderjarige dochter niet bij haar woont en ook niet op bezoek komt in de gevangenis zodat er dus geen sprake is van een gezin dat uit elkaar wordt getrokken. Tevens wijst de verwerende partij erop dat niets de dochter, vergezeld door familie, verzoekende partij bezoekt in het herkomstland of contact wordt onderhouden via diverse communicatiemiddelen. De verwerende partij besluit: *"Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."*

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor acht jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van acht jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In casu werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een

inreisverbod van acht jaar, berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In de parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

2.7. Betreffende het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar gelet op de ernstige bedreiging die de verzoekende partij vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid

In de bestreden beslissing kan aldus gelezen worden dat een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd gelet op het feit dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan (i) oplichting, feiten waarvoor zij op 30 mei 2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien maanden met drie jaar uitstel, (ii) inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waardoor zij op 12 februari 2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren of een vervangende gevangenisstraf van twaalf maanden, (iii) snelheidsovertredingen en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor zij op 22 augustus 2018 door de Politie rechtbank van Vilvoorde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden, (iv) sturen tijdens verval en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor zij op 16 oktober 2018 door de Politie rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één jaar zonder onmiddellijke aanhouding.

Er wordt geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Geconcludeerd wordt dat zij er niet aan getwijfeld heeft om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat actueel een inreisverbod van acht jaar gerechtvaardigd is. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan verschillende misdrijven. Er wordt geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt de duur van het inreisverbod gerechtvaardigd door het feit dat de artikelen 3 en 8 EVRM een terugkeer niet verhinderen en dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven.

Verzoekende partij kan, gelet op haar crimineel parcours en de feiten waarvoor zij veroordeeld werd, bezwaarlijk voorhouden dat zij de openbare orde niet ernstig heeft verstoord. Verder heeft de verwerende partij ook verduidelijkt voor welke feiten verzoekende partij werd veroordeeld, wat de veroordelingen inhielden en wanneer deze veroordelingen plaatsvonden. De verwerende partij wijst daarbij ook op het herhaaldelijk karakter van de feiten. Uit het crimineel parcours van verzoekende partij blijkt inderdaad dat zij herhaling van strafbaar gedrag geenszins schuwt. Uit deze vaststellingen kan redelijkerwijze besloten worden dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en zij aldus een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet op automatische wijze is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar, noch daartoe louter verwezen heeft naar een strafrechtelijke veroordeling, maar duidelijk gemotiveerd heeft waarom de diverse veroordelingen die de verzoekende partij heeft opgelopen doen getuigen van een ernstige verstoring van de openbare orde en waarom hieruit kan afgeleid worden dat zij nog steeds gezien kan worden als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Het betoog van verzoekende partij dat niet daadwerkelijk rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, haar gedrag en dergelijke meer is, gelet op de uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing, niet ernstig.

Waar verzoekende partij voorts opsomt tot welke straffen zij veroordeeld is, lijkt zij met haar betoog de door haar gepleegde feiten te willen minimaliseren. Zij kan geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat zij enkel voor verkeersinbreuken werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Het gegeven dat zij voor de andere feiten van oplichting en inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen *“maar”*

veroordeeld werd tot een gevangenisstraf met uitstel en een vervangende gevangenisstraf, doet geen afbreuk aan de ernst van deze feiten noch de vaststelling dat verzoekende partij persisteert in strafbaar gedrag en zich aldus niet afgeschrikt ziet door de straffen die haar worden opgelegd. Ook het betoog dat bepaalde veroordelingen dateren van 2012 en 2015 doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij in 2018 weerom tot tweemaal toe veroordeeld werd voor strafbare feiten. De verwerende partij vermag zich baseren op veroordelingen in het verleden om, tezamen met de vaststelling dat verzoekende partij recent nogmaals verschillende keren veroordeeld is geweest, vast te stellen dat dit getuigt van een ernstige verstoring van de openbare orde wat een inreisverbod voor een duur van acht jaar verantwoordt.

Verzoekende partij toont met haar verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip openbare orde allerminst aan dat de motivering die de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen niet voldoet aan deze rechtspraak. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking hoger.

2.8. Verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij een minderjarig kind heeft en hiermee een feitelijke gezinscel vormt.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij verwijst in de eerste plaats naar haar gezinsleven met haar familie en haar minderjarige dochter.

In tegenstelling tot wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij familie en een minderjarig kind heeft in België.

Zo wordt overwogen: *“De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn familie.*

Wat zijn dochter betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen gezin vormt met zijn dochter en haar moeder en dat zij niet op bezoek komen in de gevangenis. Er is dus geen sprake van een gezin dat uit elkaar wordt getrokken. Niets belet trouwens dat zijn dochter, vergezeld door haar familie aan vaders zijde, hem bezoekt in zijn land van oorsprong of dat er contacten zouden worden onderhouden via de diverse sociale media, telefoon, internet, etc... De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing.”

Wat betreft de familie in België oordeelt de verwerende partij dat niet blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekende partij en haar familie.

De Raad wijst er inderdaad op dat, voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar ouders en andere meerderjarige verwanten, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij haar ouders en broer en dat gans haar familie in België verblijft. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning en het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Het betoog dat zij gezinshereniging kan aanvragen met haar vader doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Verzoekende partij lijkt er immers van uit te gaan dat zij sowieso in aanmerking komt voor gezinshereniging, maar zij verliest daarbij uit het oog dat zij wat dat betreft ook aan bepaalde voorwaarden moet voldoen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

Wat betreft het minderjarige kind van de verzoekende partij oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij geen gezin vormt met de moeder en het kind en dat deze niet op bezoek komen in de gevangenis zodat er geen sprake is van een gezin dat uit elkaar wordt getrokken. Verder wijst de verwerende partij erop dat de dochter eventueel met begeleiding verzoekende partij bezoekt in Turkije of contacten onderhoudt via diverse moderne communicatiemiddelen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij hoegenaamd niet betwist dat zij niet samenwoont met haar dochter en dat zij hiervan ook geen bezoek kreeg in de gevangenis. Het betoog dat zij ooit heeft samengewoond met haar dochter doet aan deze actuele vaststelling inzake het gebrek aan contact tussen verzoekende partij en haar dochter geen afbreuk.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij bijdraagt tot de opvoeding en onderhoudsgeld betaalt en daarvoor verwijst naar een stuk 4 (blijkens de stukken gevoegd aan het verzoekschrift doelt zij in werkelijkheid op stuk 3), wijst de Raad erop dat dit een verklaring van de moeder van haar kind betreft – opgemaakt na het treffen van de bestreden beslissing op 28 december 2018 – waarin gesteld wordt dat zij zich thans (dus vanaf 28 december 2018) akkoord verklaart dat verzoekende partij het kind om de twee weken een weekend mag opvangen en dat de verzoekende partij een onderhoudsgeld van 125 euro zal betalen alsook dat zij zal instaan voor de helft van de buitengewone kosten. Verder wordt gesteld dat tot nog toe de omgangregeling en de betaling van de onderhoudsgelden minnelijk gebeurden.

Uit deze verklaring blijkt aldus dat voor het treffen van de bestreden beslissing er sprake zou zijn geweest van een omgangsregeling die minnelijk geregeld werd. Details hierover worden evenwel niet gegeven. Er wordt nergens gesteld op welke manier deze omgangsregeling plaatsvond, wanneer, voor welke tijdsduur... Met andere woorden blijft het bij uiterst vage verklaringen die door geen enkel concreet stavingstuk onderbouwd worden. Bovendien blijkt ook uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoekende partij verklaarde tussen 1 oktober 2015 en 28 mei 2018 in Hongarije te hebben geleefd. Uit niets blijkt dat verzoekende partij tijdens deze periode ook maar enig (intensief) contact had met haar kind.

Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat hiermee geenszins afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling dat verzoekende partij niet samenwoont met haar minderjarig kind en dat uit de feitelijke gegevens die thans voorliggen enkel kan opgemaakt worden dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder betreft. De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band wordt aangetoond tussen verzoekende partij en haar kind en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst. Het gegeven dat de moeder van het kind niet wil dat verzoekende partij met het kind naar het buitenland reist, doet geen afbreuk aan het feit dat zijzelf met het kind of indien het wat ouder is, het kind alleen, verzoekende partij bezoekt in het herkomstland.

De vaststelling dat verzoekende partij na het treffen van de bestreden beslissing alsnog met de moeder van het kind een concrete omgangsregeling uitwerkt, waarbij de indruk ontstaat dat één en ander eerder bewerkstelligd werd omwille van de verwijderingsmaatregel en het thans bestreden inreisverbod, kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Verzoekende partij kan vanuit het herkomstland via moderne communicatiemiddelen in contact blijven met haar kind alsook kan dit kind eventueel met begeleiding verzoekende partij bezoeken. Verder ziet de Raad ook niet in waarom de verzoekende partij vanuit haar herkomstland niet zou kunnen voldoen aan haar financiële verplichtingen tegenover het kind.

De Raad merkt op dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat het hoger belang van haar kind door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Verzoekende partij maakt een schending van artikel 9 IVRK, voor zover zij zich op deze bepaling dienstig zou kunnen beroepen, geenszins aannemelijk.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt op dat vlak evenmin aannemelijk gemaakt.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk een evenwichtige beoordeling doorgevoerd wat betreft het gezinsleven van verzoekende partij met haar kind. Verder diende de verzoekende partij dergelijke beoordeling niet door te voeren wat betreft de andere familieleden op het grondgebied nu de relatie hiermee niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt gelet op het ontbreken van enige vorm van afhankelijkheid.

2.10. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij gans haar leven in België heeft gewoond en hier dan ook een sociaal leven heeft opgebouwd waarmee geen rekening werd gehouden. Zij stelt geen enkele band te hebben met het herkomstland.

2.11. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat zij: *“op 11.05.2017 afgevoerd uit het bevolkingsregister ingevolge melding van zijn vertrek naar het buitenland. Op 28.05.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na grondig onderzoek van zijn dossier werd geen gunstig gevolg gegeven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Tussen 01.10.2015 en 28.05.2018 heeft betrokkene verklaart in Hongarije te hebben geleefd. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het*

Rijk te verblijven of er zich te vestigen. Betrokkene legt zich niet neer bij deze beslissing. Hij heeft op 20.09.2018 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is niet opschortend."

De Raad wijst erop dat uit nazicht van het administratief dossier inderdaad blijkt dat het bestuur op 28 augustus 2018 een beslissing tot weigering van de herinschrijving in het bevolkingsregister heeft genomen, ter kennis gebracht op 29 augustus 2018. Uit deze beslissing blijkt het volgende:

"Betrokkene werd op 11.05.2017 afgevoerd uit het bevolkingsregister ingevolge melding van zijn vertrek naar het buitenland. Op 28.05.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Tussen beide data 01.10.2015 en 28.05.2018 ligt een periode van meer dan één jaar (betrokkene verklaard in Hongarije te hebben verbleven van 01.10.2015 tot datum aanvraag herinschrijving). Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen."

Verzoekende partij heeft tegen deze beslissing enkel een annulatieberoep aangetekend en de Raad wijst erop, zoals de verwerende partij ook stelt in haar beslissing, dat dit beroep niet opschortend werkt. Op grond van het beginsel van *"le privilège du préalable"* wordt deze beslissing vermoed wettig te zijn tot zolang de Raad er niet anders over beslist heeft. De Raad wijst er daarbij nog op dat voormeld beroep op 23 januari 2019 bij arrest nr. 215 535 verworpen werd.

De Raad wijst er verder op dat artikel 39, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat een vreemdeling die van plan is om langer dan een jaar het Rijk te verlaten het gemeentebestuur op de hoogte moet stellen van het feit dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt. Verzoekende partij heeft dit nagelaten te doen. Nochtans strekt die melding er precies toe om een vreemdeling in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat hij, bij langere afwezigheid, alsnog zijn hoofdbelangen - en dus zijn privéleven - in België behoudt. Verzoekende partij betoogt wel dat zij haar hoofdbelangen in België heeft behouden, maar zij gaat er volledig aan voorbij dat zij gedurende twee jaar en zeven maanden het Belgische grondgebied heeft verlaten. Thans simpelweg voorhouden dat zij nog steeds een beschermenswaardig privéleven heeft in België, ondanks deze lange afwezigheid, is geenszins afdoende om dergelijk privéleven aan te tonen. Het verwijzen naar een vorig langdurig verblijf op het Belgische grondgebied, daarbij volledig haar langdurige afwezigheid van het Belgische grondgebied negerend, volstaat in casu niet. Het betoog van verzoekende partij lijkt er immers op neer te komen dat zonder meer moet worden aangenomen dat, gelet op haar vroeger legaal verblijf in België, zij hier ook een privéleven heeft. Evenwel bestaat het privéleven uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Om deze optelsom te kunnen maken, zijn vanzelfsprekend concrete gegevens nodig. Gelet op de concrete omstandigheden van deze zaak is de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, in casu niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat zij sinds haar terugkeer naar België opnieuw een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Verzoekende partij toont daarenboven ook niet aan dat zij geen privéleven kan opbouwen in Turkije. Het argument dat zij hiermee geen band heeft is te dezen niet afdoende daar zij er in geslaagd is gedurende jaren in een ander land, zijnde Hongarije, te leven, land waarvan ook niet blijkt dat zij daarmee een band had. Het kan aldus aangenomen worden dat verzoekende partij die de Turkse nationaliteit heeft en die bovendien blijkens het administratief dossier ook Turks spreekt zich dan ook gemakkelijk kan aanpassen in haar land van herkomst, nu zij geen aanpassingsproblemen leek te hebben in een land waar zij totaal geen band mee had.

Verzoekende partij betoogt nog dat het inreisverbod een ernstige impact heeft op haar economisch en sociaal leven, maar de Raad merkt op dat verzoekende partij geenszins aantoonde economische belangen te hebben waarop het inreisverbod ingrijpt noch blijkt dat zij haar eventuele sociale relaties niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt ook op dat vlak thans niet aangetoond.

2.12. Waar de verzoekende partij nog een schending aanhaalt van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en aldus niet dienstig kan worden aangevoerd tegen een inreisverbod.

2.13. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van voormeld beginsel aannemelijk.

2.14. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. In casu blijkt niet dat het bestuur bij de verzoekende partij enige rechtmatige verwachting heeft gewekt dat haar geen inreisverbod zou worden opgelegd.

2.15. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 41 van het Handvest, stelt de Raad vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 41 van het Handvest. Het enig middel is in die zin dan ook onontvankelijk.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER